

Történet a kínai szerverről

Anton, a Migráns Figyelő publicistája a világhálót böngészte. A párás nyári melegben tekintete a monitoron csüggött. A horda épp valahol Macedóniában törte át a hevenyészett kordont.

Anton, harmincas éveinek elején járó, vékony, magas, igazi „bölcészforma” fiatalember volt. Neki és társainak köszönhető az internet közönsége a liberális kozmetikától mentes tényeket, a Figyelő tette fel a köztévé tudósításait a migránsok valódi énjéről, a feleségét gyerekestül a sínekre rántó szírtól, a győri vasútállomáson az anyja burnusza mellől a kamera felé köpködő, gyűlölettől izzó szemű arab kölykөн, a szerbiai táborból gyalogló afgánok torokelvágó mozdulatán át, az Allah akbar-t kiabáló, botokkal, vasrudakkal verekedő megvadult tömegig.

Most, a Keletinél élőben is tapasztalhatta a magyar nép a valóságot, ám ez a nyár derekán még nem így volt, a hazai liberális propaganda überelte a nyugati sajtó pfujolását. Anton és a Figyelőnél dolgozó társai napszámra tapasztalhatták a világhálót uraló, sorosfiókák által generált káoszt. Támadásoknak volt kitéve ő maga is, a twitterjét és a fészbukos oldalát hónapokig szüneteltette. Ám a politikai helyzet lassan a nációzók és a rasszistázok ellen fordult, a nép haragjával együtt. Most jött el az ideje a visszavágásnak is. Hallgatólagos szövetség alakult ki a radikális jobboldalakkal, ösztüzzük első számú célpontja az as-Siddiq (igazságos) nick nevű, balliberális blogger. Siddiq volt a hírhedt „szégyenfal” egyik szervezője, ide kerültek a neten a migránsellenes hozzászólók profiljai, ahol a megvezetettek ezrei köpködhettek őket. A Migráns Figyelő – és más hazafias portálok – szent kötelességüknek tekintették ennek a mocskos szájúnak a detronizálását. Épp fenn volt a csahos, azonnal odakapcsolt: akkor nem fasisztázott, laza ars poeticát nyomott, hogy mit is akar valójában elérni. Az őszinteségi roham oka: szélsőjobbosok meghekkelték a felületét, kapott tőlük hideget-meleget, főleg a „szégyenfal” miatt. Nagyon lehangoló bejegyzés volt. A félelmetes dzsihádistá profilképpé lerántotta magáról a leplet: nem volt több, mint baloldali értelmiségiből metamorfizálódott világmegváltó, akinek érvelése kimerült a gyalázkodásban, utcai demonstrációk szervezésében – de a kérdésre, hogy mit tene, ha a balsors hatalomra juttatná, már csak ködös doktrínák szintjén lebegő elméleteket fabrikált.

Anton se volt a valóságban az a véresszájú alak, amit a virtuális világ konzervatív médiumában megjelenő kőkemény, hazafias publikációi sugalltak. Kedvenc írója a humanista Bradbury volt. Nem vetette meg az álomszerű sztorikat: a latin-amerikai mágikus realizmust, se a fantáziatörténeteket. Amióta Gabriella elhagyta – egy frankföldön dolgozó negyvenes szakácsért –, egyre többet olvasott irodalmat.

Siddiq bejegyzéséről csalódottan a Reuters online oldalára váltott: napokkal korábbi összefoglalóban a horda a macedón–görög határon törte át a hevenyészett kordont. Közelméletben Alexandrosz egyik hórihorgas utóda üvöltött hiába a benyomuló sokaságnak, de azok nem ismertek se Allahot, se embert. Szakállas fiatalember – valóban értelmes fizimiskájú – állt meg egyedül a parancsszóra, fejkendős társá-

val együtt. Ám az alexandrosz-descendensnél végképp elszakadt a türelem vékony fonálának szála: tonfájával vállon csapta az ácsorgó arabot. Nem volt nagy ütés, megrezsent a szakállas, ám arcára nem a horda egyedeinek gyűlölete ült ki, hanem fájdalmas elkeseredés. A nyugati tévés stáb a mellette ácsorgó fejkendő lányt kezdte venni, akit nem ért ugyan inzultus, ám amint ránézett a társára, nagyon szép arcán elködösült az egzotikus mandulavágású szem, könnye áradatként patakzott. Most érthette meg: ez a migráció nem az, amire számított; amit az embercsempészek ígértek a zsúfolt, poros táborban. (Azt nem tudhatta Anton: hogy Amirának hívták, matematika-tanárnő volt az azóta rommá lőtt Palmirában; bátyja, Hasszán, mérnök a szír olajtársaságnál; szülei, rokonaik meghaltak az első rakétatámadások egyikében.) Most ez a nagydarab, kétségbeesett dühében ordító, hadonászó európai katona a lelkéből vágott ki egy darabot; abból a részből, amely az induláskorban még reménykedett a békés, emberibb életben. A sírógörcstől le kellett guggolnia, a kamera érzéketlenül követte, amint tenyerébe temette szépséges, könnyáztatta arcát.

Antonnak elege lett aznapra a világhálóból, befalta vacsorára a dűrüm maradékát, ivott egy ujjnyit az aszaltágyas szilvapálinkából – kollégája, Konráth Feri hozta a határról, Ásotthalomról. Ajándék volt a helyiektől, mert a Migráns Figyelő volt az első lap, amely megírta a kendőzetlen igazságot.

Nem jött álom a szemére, talán igaza van a kutatásoknak, hogy a túlzott komputerfüggés diszszomniát képes okozni... Kutyaharapást szőrével, tartja a közmondás, bekapcsolta a laptopot, valami szépirodalmi portált keresett – az apró betűs szövegtől talán elálmosodik –, természetesen konzervatív habitusút. Meglepődött, hogy épp egy radikális jobboldali – a balliber definíció szerint: „kamu kínai szerveres” – portálon talált ilyen, a novella, amely „aktuális tartalomként” beugrott a képernyőre, sci-fi stílusú volt. Bradbury óta szerette a lektűr ezen szeletét. A címe: *Dentaku*...

Csillogó fémből volt; bántón új és szilárd az ősi, porladó tájban. Amint elindult, ropogott alatta a kavics, fodrokat vetett a homok...

A kozmosz dermesztő világára tervezett, áthatolhatatlan burok gyenge testet, érző tudatot rejtett. A lény távoli rendszerből vetődött ide, fiatal csillag kamaszkorú bolygójáról. A planéta neve: Föld volt.

Estell parancsnoknak hívták az űrhajóst. Csillagok milliói közül ide vetette a sorsa, azt egy üzemzavarnak köszönhetette. A hipertér semmijébe merült el, huszadmagával, egy mélyűri-felderítő hajóval, amikor a központi komputer a mezon-hajtómű túlhevülését jelezte. Ki kellett jutniuk a hiperútból, másként a könnyen elhárítható üzemzavar – abban a tér s idő nélküli nirvánában – végzetes lett volna. A csillag bolygójának irányába fordították a hajójukat. (Nakamura nevű csillagász találta meg egykor, s az égtérképen Dentakunak keresztelte el.) Nem akadt más a szikkadt planétán, mint lusta homok, s egykor hatalmas hegységeket halmozó, szél görgette kövek.

Véletlenül fedezték föl a romvárost. Alkalmas leszállóhelyet kerestek a pólus közelében, mikor a monitoron föltűntek a por-óceánból kimagasló régi épületek. Tá-

volabb, száraz meder partján landolt az űrhajó. Estell meggyőződött róla, hogy a technikusok rögtön nekiláttak a hajtómű javításának, azután indult a romok felé. A műszerek a légkört belélegezhetőnek ítélték, ám a parancsnok űrruhában vágott neki az útnak. Használhatta volna a szkafanderre erősített repülő-szerkezetet is, de úgy vélte: a pillanat nem engedi az efféle szentségtörést. Két lábán kell megtenni az utat, ahogy távoli elei zarándokoltak a Föld ősi városaiba. Határozottan ment előre, nem törődve a gravitáció okozta fáradtsággal; különös gondolatok ömlöttek elméjébe:

Honnan veszem a bátorságot, hogy letűnt évezredek nyugalmát zavarjam meg? Mi készítetett arra, hogy száz veszélyt vállalva elhagyjam az anyaméhként óvó kék égbarlangot?

Lelke mélyén ott volt rá a válasz: miért jelentkezett az Űrhajósképző Iskolába, mászott tovább a ranglétrán, minek fokai a Mélyüri-felderítők Egyeteme, az Asztro-nautikai Akadémia voltak. A dicsőségért? Nem várta el a tömeg ünneplését, irtózott a Hős, a Példakép státusától. Változatosságra vágyott, nem az unalomra, a lélekölő robotra szerelőcsarnok, bánya vagy tervező-iroda cellájában. Rémálmában föltörő kép: széken ül, karikás szemét a géprabszolgákat irányító komputer képernyőjére meresztve, körötte – a diszpécsterszoba üvegfalán túl – a robotok munkájának monoton ritmusa... Rettegett a múlttól, amit otthon hagyott: a világállam polgárainak sivár, megtervezett életétől!

Itt tartott az eszmefuttatásban, amikor rajtakapta hűségese kondicionált elsőosztályú-pilóta tudata: nem az előtte álló feladatra koncentrál, helytelen irányba tartanak a gondolatai. Talán a néma sivatag, a halott világ váltotta ki a nyugtalanságot, amit csak a Föld biztonságos képének földézése oszlatott el. Ez az állapot új volt – erről ki kell kérnie a pszichológus véleményét! Nem tapasztalt ehhez fogható emóciót a transzgalaktikus utazások során – félelemmel kevert áhítatot, csak otthon, Benáresz jázminillatú sikátorait járva, Jerikó romjai közt, a szél jajgatását hallgatva. Estell erővel vetett véget a belső monológnak. Ha nem figyel a lába elé, könnyen pórul járhat! A távolban délibábként vibrált a romváros.

A város simára gyalult, beton keménységű fundamentumon állt. Épületei egyszerre formázták az ókori kelet településeinek pogány pompáját, s a hellén városok csiszolt, klasszikus szimmetriáját. Vaskos zikkuratok lépcsői emelkedtek a házak fölé. Paloták kőbalusztrádjai, gazdagon díszített rizalitjai, köztük merész ívű viaduktok létesítettek kapcsolatot. Kerek bástyákból légies, köcsipkés tornyok törtek az ég felé. Alabástrom tornyok, márvány paloták, és homokkő falak... Együtt volt minden kreativitás a pazar panorámában, amit egy virágjába borult civilizáció létrehozni képes. S még elhagyott, omló falainak árnyékában állva is csodálatos alkotásnak tűnt.

A civilizáció, mely készítette, inkább eszmei lehetett, mint gyakorlati, inkább idealista, mint materialista. Voltak gépeik, miket rozsdává örölt az idő, fémporukat szétszórta a környező sivatag kavicszordaléka közé. De fennmaradtak a bolygó húsából szakított pompás épületek, s fennmaradnak addig, míg a Dentaku utoljára gördül át a planéta egen.

A mesekönyvek címlapjára kívánckozó látvány, a sivatag egyhangúsága után,

kábítón hatott Estell elméjére. Hosszú percek elteltével fedezte föl a falak előtt álló alakok sorát. Élőlénynek tűntek a nagy mesterségbeli tudással készített szobrok, amik a kapuk előtt fogadták az érkezőt.

Mintha a Húsvét-szigetek köfejei néztek volna vissza a meghökkentően emberi arcokról. Bölcs tekintet és jóindulatú mosoly töltötte ki a szobor ábrázatokat. Estell a sisakjára szerelt kamerát úgy irányította, hogy a lényeg férjen bele a képbe. Simonjan hangja rezgett a rádióban:

– Magasságos kozmosz! Parancsnok, kik lehettek ezek?

Estell az utcákat járta, a kamera rögzítette, amit látott. Míg a levegő-készlet engedte, igyekezett mindent földérinteni, bejárni a szűk sikátorokat és a széles sugárutakat. Nem vette észre: bármerre kanyarodik, az út előbb-utóbb beáll egy irányba, a hely szívébe csalja.

A centrumban állt meg. Sisakjában Simonjan figyelmeztetése recsegett, hiába, Estell előtt fantasztikus tér nyílt ki... rálépve a kövezetre megelevenedett a város. Márvány szökőkutakból homokosó permetezett, a házak oldalán tucatnyi színes geometriai forma csillámlott. Estell a közelebbihez lépett. Acélkesztyűs jobbját felé nyújtotta; gyenge ellenállásba ütközött, a másodperc-töredékéig tartott, odabentről valami húzná: akaratlan lépett át az anyagtalanná vált falon.

Homályos helyiségbe jutott. Annyit látott a szkafander üvegén keresztül: tágas „szoba”, zsúfolva különböző holmival; jól szétválaszthatók voltak a földi bútoroknak megfelelő tárgyak, s a díszként funkcionáló alkotások.

Ámúlt a látvány abszurditásán, mikor elméjében különös „hang” búgott föl. Agyában keletkezett, formálódott „hanggá”! Füle csak a sisakrádió recsegését hallotta. Telepátia? A „szöveg” – bár „szavanként” megértette – összességében értelmetlen:

Szép volt a magányos bolygó
Fekete úrbársonyon aranyforgó
Örökéletű. Vágya mégis
Éjszín halált váró

Tudta: kettejükből, egyesülve
Tüzek szöknek az égre
Szívükben olthatatlan Láng
Fáklya a kozmosz sötétjébe

Mögötte anyagtalanná vált a fal. Opálos fény ömlött szét a helyiségben. Estell félelemtől telve megfordult.

Fiatal nő állt előtte. Lángok ölelték karcsú testét, szemében bölcsesség, ajkán az időtlen mosoly...

Az ébresztő csipogója keltette föl Antont. A laptop klaviatúrája kicsi négyzetnyomokat hagyott a homlokán.

Gabriellával álmodott: a filigrán, kreolbőrű, fekete kunszemű szolnoki lánynyal. Még mindig összeszorult a gyomra az emlékétől. Az okosteló hívást jelzett; Konráth kereste:

– Mi van, bagoly? Egész éjjel a neten viribülsz, a napot meg átalszod? Basszus, mit beszéltünk meg?! Nem emlékszel?

Francba! A cselvetés a Keletinél, majdnem átaludta.

– Megyek rögtön, Feri. Hol találkozunk, a szerkesztőségnél?

– Nem. Róka felvesz minket a Deák téren. Hozd a gépet, biztos az infó: Siddiq is ott lesz. Szauron Gyuri bácsi csicskásai a Tánti képét fogják osztogatni – meg más is –, ha lencsevégre kapjuk, neki annyi! A népnek elege van a csürhéből, meg aki velük kokettál, abból is!

Az aluljáró büzlött a vizelet, a mosdatlan emberszag kevercsétől, a műanyag sátrak színes gombákként sorakoztak a koszos-szürke mészkőfal lábánál. A barna fejek rá se hederítettek a három férfira. Sok volt köztük a fiatal, pár idősebb nullás-géppel lenyírt deres hajú, és valamivel több kendős, szürke asszony kócos gyerkőccel beleolvadva a férfiak üldögélő tömegébe.

Kijutva a levegőre, a pályaudvar bejáratához siettek, épp nem zajlott semmi demonstráció, csak elvétve láttak rendőrt. Délben a vonat elvitte a felgyülemlett tömeg zömét, szétszóródott a maradék migránsgyülekezet a kitett napernyők, a krómozott csövekből összeállított frissvíz-csapok környékén. Az üvegajtóknál inkább magyar utasok fordultak meg. Egy idős néni térdig érő vászonnadrágban, kezében kockás utazótáskával láthatóan zavarodottan téblábolt, az információs ablakot kereste. Benn munka nélkül maradvá ácsorogtak a tévéstábok, várták az újabb migráns töltetet, de az aluljáróból nem jött fel újabb csoport a hőségben. Az egyik vörös-keresztes aktivista az angol tévé kopasz operatőrének adott ásványvizet. Nem láttak Siddiq-hez hasonló alakot.

Kifelé jövet arabok csoportosultak, csíkos sapkás társukat igyekeztek kitakarni, miközben sugárban húgyozta a falat.

Csoky somfordált melléjük, a „szagtalanhajléktalan”. Konráth előhúzott egy kékhasút, mire fogatlan szája vigyorba torzult:

– Tuti! Délután tüntetés lesz. Az aluljáróban már szervezik a füstöseket. A netescsávó is ott lesz, a Tánti-képeket osztja majd.

– Mikor, Csoky?

– Megvárják a következő déli transzportot, hogy legyen elég migri a hőzöngéshez. A kancsalbabától hallottam. A rohadék elzavart reggel a szendvicsosztástól. Ha kell még valami, itt megtaláltok. Na, csá!

Kinn már szürkült, mikor megmozdult az aluljárót elöntő tömeg. A dagály taraján drága Adidas cuccba öltözött, ápoltnak tűnő fiatal férfiak jártak, okostelefonjukat böngészve. Anton a csarnok félreeső helyén, plakátokkal teleragasztott oszlop mögött várt, kezében a bekapcsolt marokfelvevővel. Konráth és Róka az arabok közt látszólag céltalanul sétáltak. Aktivistákat kerestek; épp oly edzett, izmos legények

voltak, mint a keletiek. Anton túl gebe volt ahhoz, hogy az áradat ne sodorja magával a lépcső felé. Rápillantott a mobilján éktelenkedő profilképre, Siddiqről készült: hosszúkás, sápadt arc, tömpe orral. A sasorrú, kreolképzű tömegben hasonlót se látott. Kigyúrt társai felszívódtak, egyre idegesebben nézte a felvevő akkusztjelzőjét, reggel nem töltötte föl – ez is Konráth hibája, hisz kiugrasztotta otthonról. Arcvív erős illata keveredett a megszokott áporodott szagba. A mokány, harmincas férfi mögötte állt, őt nézte: felkiáltott az ismerős fizimiska láttán, ám többre nem tellett, a szederjes ajkak közül sziszegte a hang:

– Engem keresel, rohadt náci? Megtaláltál, as-Siddiq vagyok.

Villámgyors volt a mozdulat, a behajlított ujjak a gyomorszájba martak, kétrét görnyedt, nem kapott levegőt. A halántékára mért ütést már nem érezte.

Összegömbölyödve hevert a szemét közt. Érezte: valaki nedves ruhával törli izzadó homlokát, ám amikor a feltörő hányingertől bokákolt, abbamaradt a mozdulat. Kinyitotta a szemét. Ketten guggoltak mellette. Egyikük, rövidszakállas fiatal férfi, Anton fejéhez térdelt. Előtte a párás melegben is nyakig begombolkozott nő, épp elvette képétől a vizes szövetdarabot. Mély hangon, tökéletes angolsággal szólt hozzá:

– My name is Amira. Youwerelyingunconscious. Ifyouoperate a cellphone, I callforhelp.

Anton a lány kendővel keretezett arcát nézte: az ametiszt-szemből áradó bölcsességet és a telt, kicsi violaszín ajkán az időtlen mosolyt.

Szombathely, 1990–2015